



Quatre poemes

per Joan A. Mari de la Fuente

A COPS DE LLAVI

Les paraules àlgides, com a solcs,
esdevenen l'ungletg dels teus llavis
i aquella llumeta a la cambra,
acompanyada per un perfum de cuixes,
sembla un somni de novel·lista nu.
Para un llit de camèlies
quan trenqui l'alba
i vendrà a tu com la boira de la platja,
i xisclaré amb el teu sexe:
sibilla silenciosa.
A mercè dels teus pits
vull brollar joïós un plor incestuós,
fins i tot glopejar pam a pam
el teu cos.
Pàl·lid de suor freda,
vaixell i llampec,
m'untaré dels teus llençols.
I arriba la nit: llimbe de llavis.

(25-V-82)

SI VOSTÈ...

*Me pregunto por qué nacerá gente
si nacer o morir es indiferente.*

Joan Manuel Serrat

La silueta d'un bosc
i els records d'una rosa
al teu pols
segueixen donant vida
a alguna paraula escrita
i esvaïda.
Si vostè no oblida la besada
de les cordes d'un violí
al vent,
sabrà besar els seus fills
i la por dels seus llavis
morirà a les dents.
Si vostè escolta l'alè d'un cementiri
i li fa mal el pit...
acosti-s'hi!,
sabrà per què morir no és un martiri
i podrà llepar el crit
d'un xiprer fel·lic.
El rovell de la nit
i els oblits d'un clavell
al teu front
segueixen donant vida
a alguna paraula escrita
i esvaïda.

(19-IV-82)

BRESSOL DELS MEUS LLAVIS

Bressol dels meus llavis,
anit vaig esquinçar la carta d'amor
que m'oferires al ball.
L'urpa ruïnosa i aspra del teu cant
em té pres
i sota l'olivera, al teu camp,
he fet un prec a la lluna:
refugi que retorna a casa,
i com la garsa, mor a l'horitzó.
L'èxode d'estrelles
és com un soroll que excita
el meu plor:
jou que brunyeix el teu cos
com un vol de calàndries
i s'esmoreeix en un ventre
sagnant.
Adéu, però...
un dia m'arrossegare cap a tu
fins llaurar amb la meua ràbia
un crepuscle d'ossos.

(19-VII-82)

ENS GRONXÀREM

Anàvem junts, observàrem
les gavines. Ens agradaren.
De sobte, cercàrem una bastida
de plomes. Besàrem les ones.
L'àlbum de fotos ens va fer plorar
i jo et vaig dir: «despulla'm».
Omplires les meues mans
dels teus pits;
i ens gronxàrem a l'arena;
—«hi ha boira, no es veu l'horitzó»—;
i ens gronxàrem a l'arena,
mullats en un ritu de sexe.
Lleparem els meus llavis,
em lleparem tot el cos.
Morirem on moren les ones
i vàrem néixer en la tardor.

(19-VII-82)

JOAN A. MARI DE LA FUENTE
Dibuix de Pomar